

gelsler fra fængsler (B 109) i sidste folketings-samling, er det allerede i dag sådan, at en undvigelse (eller bortgang for så vidt angår åbne fængsler) kan få konsekvenser for strafafsoneren, herunder for pågældendes mulighed for udgang eller prøveløsladelse.

Efter de gældende regler vil en undvigelse således stort set altid føre til udgangskarantæne for en vis periode. Når spørgsmålet om udgang på ny skal overvejes, vil der efter reglerne skulle foretages en skærpet vurdering af misbrugsrisikoen.

En undvigelse kan også efter en konkret vurdering få indflydelse på spørgsmålet om prøveløsladelse, hvis den indsatte under undvigelsen har begået ny kriminalitet eller er søgt tilbage til det kriminelle miljø, så det tyder på fortsat kriminel aktivitet.

Som jeg også gav udtryk for under 1. behandlingen af beslutningsforslag nr. B 109, kan jeg ikke støtte et forslag om strafforlængelse som reaktion ved undvigelse. Om baggrunden herfor kan jeg henvise til, hvad jeg sagde ved den lejlighed. Min konklusion var - og er fortsat - at vi ikke skal gå tilbage til en retstilstand, som vi forlod for et kvart århundrede siden, og som man dengang bl.a. anså for særdeles betænkelig ud fra retssikkerhedsmæssige betragtninger.

Jeg kan i øvrigt henvise til min vedlagte besvarelse af 3. november 1998 af spørgsmål nr. 426-428 fra Retsudvalget (alm. del, 1997-98 - bilag 624). (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 228

Til justitsministeren (22/10 99) af:

Peter Skaarup (DF):

»Vil ministeren tage initiativ til, at indsatte på udgang eller under prøveløsladelse fra fængsler og visse farlige fanger på psykiatriske hospitaler kan mærkes med en elektronisk bærbar mikrochip, som kan spores af myndighederne?«

Begrundelse

I 1998 skete der i alt 81 undvigelser fra lukkede fængsler i Danmark og 402 bortgange fra åbne fængsler. Derudover er der en række undvigelser fra psykiatriske hospitaler.

Det er spørgerens opfattelse, at der må gøres en indsats for at undgå flugter, men at når flugten er sket, at myndighederne derefter har de bedst tænkelige metoder til hurtigt at kunne pågribe fangen igen.

I dag er det teknisk muligt at udstyre personer på udgang eller under prøveløsladelse med en bærbar mikrochip, som kan spores af myndighederne. Det må være logisk, at også kriminalforsorgen tager den nyeste elektronik i anvendelse.

Fordelene er mange. For det første vil en eventuel mistanke mod en strafafsoner om fornyet kriminalitet begået under udgang eller prøveløsladelse bedre kunne bevises eller afvises. Myndighederne vil hurtigt kunne se, om en person, der bærer en sporbar mikrochip, har været på et givet gerningssted, og vil dermed kunne fastslå, om den pågældende er en mulig gerningsperson.

Herudover vil påstande om, at hovedparten af f.eks. tyverier begås af afsonere på udgang eller under prøveløsladelse, kunne klarlægges mere præcist. Hvis det viser sig ikke at være tilfældet, er det også en urimelig mistanke at hæfte på en gruppe, der er på vej tilbage til en normal tilværelse i samfundet.

Endelig vil en indsat på udgang bedre kunne efterspores, hvis vedkommende ikke dukker op igen. Dermed lettes eftersøgningen af undvegne. Politiet vil kunne målrette sin eftersøgning og kunne køre direkte efter signalet fra den mikrochip, som bæres af den indsatte.

Det må være logisk, at indsatte, der har flere domme bag sig, under udgang eller prøveløsladelse udstyres med en mikrochip. Muligvis kunne det også gøres til en betingelse for, at en tidligere dømt kunne få udgangstilladelse eller blive prøveløsladt, at personen blev udstyret med en mikrochip.

Svar (3/11 99)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Som det er spørgeren bekendt, hører forholdene på de psykiatriske hospitaler ikke under Justitsministeriet, men under Sundhedsministeriet og amterne.

For så vidt angår indsatte på udgang eller prøveløsladte kan jeg ikke støtte forslaget om at udstyre disse personer med en mikrochip, der kan spores af myndighederne. Dette har jeg også tidligere tilkendegivet, bl.a. under 1. be-